Биљана Јовановић

ДО ПОДНЕ ....

До подне су се играли
сами
а онда више нису хтели
нису знали за крај

Од јутра су себе давали
за потоке
и скокове у неповрат
а кад су хтели да се врате
да земљи оставе и себе део
тад ни он није хтео и није знао
за крајеве будне
и дане чудне од првих дахова
тада су први Сунца узели
и себе хтели до недоглед
до недоглед

ЈА НИСАМ

Ја нисам са неба у
бескрај пала
ја нисам хтела и нисам
знала
дугоноги пут у реверима сумрака
Ја нисам из земље расла
и птицу крила
ја сам пила све што је на век
мочило
и мислило срећу
првих летова
Ја нисам из реке вила зверињаку
прве трагове знала
и само сам до почетка корачала
и пала ту крај откуцаја
црвене шуме
Сад сам и песма и земља
и небо
схватање на почетку стало
мало заборављено срце нестало
бескрајног дна водоскока